

λίγο ύστερα ἀπὸ τὸν ἐλληνικὸ Στρατὸ ἄρχισαν νὰ φέρουν μέσα τοὺς πληγωμένους. Τὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Χατζηκώστα, τὸ Ὀρφανοτροφεῖο τοῦ Γεωργίου Σταύρου, ἡ Ζωσιμαῖα Σχολὴ ἐγείναν τὰ πρῶτα στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα. Τὸν Γιάννο καὶ τὴν Μάρω, ἐπειδὴ τοὺς ἐνόμιζαν ἀδερφούς, τοὺς ἐτοποθέτησαν τὰ κρεβάτια τὸ ἓνα δίπλα στὸ ἄλλο. Εἶταν καὶ οἱ δυὸ τραυματισμένοι στὸ στήθος πέρα - πέρα. Ὅταν οἱ γιατροὶ ἀνακάλυψαν ὅτι ὁ λοχίας Μάριος εἶταν κορίτσι κι' ὄχι ἀγόρι, ἔμειναν κατάπληκτοι. Ὅλοι ὑπέθεσαν ὡς αἷτιον τὸν ἔρωτα, κι' οἱ γιατροὶ κι' οἱ νοσοκόμοι ἐπερίμεναν μ' ἀγωνία πότε νὰ καλυτερέψῃ τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι καὶ νὰ μάθουν τὸ εἰδύλλιό τους. Δὲν πέρασαν πολλὲς μέρες κι' οἱ δυὸ ἐρωτεμένοι νίκησαν τὸν θάνατο καὶ γύρισαν στὸ καλύτερο. Τότε κατάλαβαν ὅτι τὸ μυστικὸ τους εἶχε γίνει φανερό σ' ὅλο τὸ νοσοκομεῖο. Ἐξωμολογήθηκαν τὴν ἐρωτικὴ τους ἱστορία, κι' ὅταν ἔγιναν καλὰ, ὁ διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου, ποῦ εἶχε ἔτοιμα τὰ πιστοποιητικὰ τοὺς ἀπὸ τὸν δήμαρχό τους, ὅτι ὁ γάμος τους δὲν εἶχε κἀνένα ἐμπόδιο, προσκάλεσε τὸν Μητροπολίτη, τοὺς ἐστεφάνωσε, τοὺς ἔκανε μιὰ συνδρομὴ ἀπὸ τὸ Ταμεῖο τῶν ἐλεῶν ἀρκετὰ μεγάλη, δυὸ χιλιάδες δραχμές, καὶ τοὺς κατευώδωσε γιὰ τὸ χωριὸ τους.

Οἱ γονεῖς τοὺς ἐχάρηκαν, ποῦ τοὺς εἶδαν νὰ γυρίσουν ζωντανοί, ἐλησμόνησαν οἱ μὲν τὸν πλούσιο Ξεραῆλα, οἱ δὲ τὴν ἀσχημομούρα μὲ τὰς δέκα πέντε χιλιάδες μετρητά, ἀμπελοχώραφα καὶ σωκῆπια.

«Σὰν θέλ' ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρός, τύφλα νάχῃ ὁ πεθερός.»

(Ἀργυροκάστρο, 11 Ἰουνίου 1914)

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Ἐρωτοτροπίαὶ τοκογλύφου

Ἐκείνη. — Νὰ πιστεύσω λοιπὸν πῶς μ' ἀγαπᾶτε ἀληθινά;

Ἐκεῖνος. — Ἐὰν σὰς ἀγαπῶ; Σὰς ὀρκίζομαι, δεσποινίς, πῶς ἂν εἶχα ἑκατομμύρια, θὰ τὰ κατέθετα πρὸ τῶν ποδῶν σας.... μόνον πρὸς 5 τοῖς ἑκατόν....